

A black and white portrait of Pope John Paul II, wearing his white papal attire and zucchetto. He is looking slightly to the right with a gentle expression. The background is a plain, light color.

Teesie

*Palaimintasis
Jonai Pauliaus II,
melski už mus!*

2010 – 2011 / 4 (62)

Laiškas redakcijai

Mieli „Teesie“ skaitytojai,

prieš prasidedant vasaros atostogoms atėjo laikas ir man su Jumis pasidalinti keliomis mintimis.

Gegužės mėnuo seminarijoje visada siejasi su sesijos vargais ir būsimu atostogų džiaugsmu. Tai tam tikra, bent jau mažo gyvenimo etapo pabaiga. Džiaugiuosi, kad ir man beveik jau baigiasi aštuonerių metų gyvenimo seminarijoje laikas. Ilgas, dinamiškas, bet tikrai malonus metas augti savo kunigiškame pašaukime. Šiuo metu žvelgdamas į seminarijoje praleistus metus galiu drąsiai teigti, kad jie buvo verti gražių jaunystės metų, nes jei tektų užrašyti visus čia išgyventus įvykius, keliones bei tikėjimo patirtis, manau, išeitų visai nemenka knyga.

Šiuo metu mano širdis pilna džiaugsmo, nes troškimas tapti Kristaus kunigu jau išsipildė. Tiesa, būdami studentais, ne visada nuoširdžiai džiaugiamės laiku seminarijoje, nes nuolat norisi kovoti prieš jos tvarką, auklėti žmogiškų silpnybių turinčius jos vadovus. Šie paskutiniai metai, kai pats tapau ugdytoju, leido būti kitoje „barikadų“ pusėje. Tada pradėdi keisti savo žvilgsnį į seminarijos gyvenimą. Pamatai, kad daug dalykų, kurie čia yra, tiesiog būtini mūsų augimui. Net neįjauki pasidaro, kaip būdamas klieriku kartais naiviai ar net kvailokai elgdavausi vienoje ar kitoje situacijoje.

Kita vertus, norisi ir pasiguosti, kad taip jau yra sudėliotas tas mūsų gyvenimas. Juk ir tėvai savo vaikus taip pat moko ir moko, o jie vis tiek nemažai klaidų padaro. Tėvai žino, kas jų atžalai gera ir stengiasi apsaugoti, nes dažnai patys tas klaidas jau yra vienu ar kitu gyvenimo momentu išgyvenę.

Tokiose situacijose reikia daug nuolankumo, kad priimtum, kas tau yra duodama bei patikėtum, kad vadovybė iš tiesų tau nori gero. O rezultatai pasirodo vėliau, jei esi sau atviras ir negyveni paties susikurtose iliuzijose.

Kartais mes norime seminariją palikti žinodami didžiąją dalį paruoštų atsakymų ir puikiai mokėdami administruoti sak-

ramentus. Tai reikalinga, tačiau ne mažiau svarbi Dievą beprotiškai mylinti širdis bei noras su aplinkiniais dalintis tuo Dievo džiaugsmu. Jėzus iš mūsų neprašo daug – Jis prašo visko. Juk ir apaštalas Paulius rašo: „Jei lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų ir širdimi tikėsi, kad Dievas Jį prikėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas. Širdimi priimtas tikėjimas veda į teisumą, o lūpomis išpažintas – į išganymą“.

Dievo tarnas Jonas Paulius II, pasauliui įžengiant į naująjį tūkstantmetį, tikinčiuosius kvietė vieninteliamei dalykui – šventumui. Be abejonės, toks yra ir seminarijos tikslas.

Jei atsigręžiame į pirmuosius amžius, pastebime, kad jau pirmosiose krikščionių bendruomenėse tikintieji vieni kitus vadinavo šventaisiais. Tai reiškia, kad kiekvienas iš mūsų, atsiliėpdami į Dievo kvietimą tikėti, esame potencialūs šventieji. Šventi žmonės nėra tik tie, kurių vardus bei minėjimo datą galime rasti savo maldaknygėse. Yra gausybė nežinomų šventųjų, gal net mums artimų žmonių, kurie atsiliėpė į Dievo jiems nu-

matytą planą ir gyvenimo pabaigoje, kaip sako apaštalas Paulius, „iškovoję gerą kovą, gavo garbės vainiką“.

Kol gyvename žemėje, galime prašyti šventųjų užtarimo, ypač mūsų tautos šventojo – Kazimiero. Ir gal ne tiek užtarimas svarbus, kiek stiprus, valingas noras įsilieti į jų būrį, kuris turėtų atsirasti mūsų širdyse bei vėliau matytis veiksmuose.

Chaotiškos ir nebaigtos tos mano mintys, kuriomis šiandien dalinuosi

su Jumis, tačiau tokios jau jos yra ir jomis aš gyvenu šiandien.

Baigdamas labai nuoširdžiai meldžiu Jums Dievo palaimos vasaros metu ir noriu pasidalinti senų krikščionių palaiminimu, kurį perskaičiau kunigystės šventimų dienų gautame jums puikiai pažįstamo filosofijos dėstytojo kun. Vladimir Solovej sveikinime:

*Viešpats težengia Tau priešaky, kad nurodytų Tau kelią,
Viešpats tebūna šalia Tavęs, kad apkabintų Tave savo dešine,
Viešpats tebūna už Tavęs,
kad apsaugotų Tave nuo žmonių akibrokšto,
Viešpats tebūna po Tavimi, kad pakeltų Tave kai parkrisi,
Viešpats tebūna Tavyje, kad paguostų Tave kai Tau bus liūdna,
Viešpats tebūna aplinkui Tave, kad apgintų Tave kai kiti puola,
Viešpats tebūna viršum Tavęs, kad Tave laimintų. Amen.*

Kun. Mindaugas Bernotavičius

Iš seminarijos gyvenimo...

Artėjantys vasaros karščiai ir mokslo metų pabaiga seminarijoje yra susijusi ne tik su egzaminų sesija ir vasaros atostogomis, bet su dar vienu ypatingu ir jau tradiciniu įvykiu, kurio laukia visi klierikai. Tai - kursų išvykos, kurių metu seminaristai turi galimybę keliauti, pažinti, melstis ir dalintis kursų bendrystės džiaugsmu. Šis dviejų dienų laikas, skirtas kiekvieno kurso bendrystės augimui, yra taip pat ypatinga maldos, vienybės ir tikėjimo džiaugsmo patirtis kurią lydi nepakartojami kurso kelionės nuotykių. Kaip šiais metais klierikams sekėsi suorganizuoti kursų išvykas? Šį klausimą „Teesie“ redakcija uždavė penkių seminarijos kursų atstovams, kurie sutiko papasakoti, kas gi įvyko per tas dvi dienas...

Klierikas Tadas Mikėnas, I k.

Mes, I-ojo kurso studentai, gegužės 2 – 3 dienomis turėjome pilnas išpūdžių akimirkas. Kelionė prasidėjo Kauno pakraštyje, marių pusiasalyje, ant Pažaislio kalvos esančio kamaldulių vienuolyno aplankymu.

Mus priėmė sesuo Edita trumpai papasakojo jo istoriją, parodė vienuolyno požemius bei nuostabią baroko stiliaus bažnyčią, kuri 1712 m. buvo konsekruota suteikiant Švenčiausios Mergelės Marijos Apsilankymo titulą. Ši vieta ypatinga tuo, kad kiekvienas čia atvykęs galėjo atsipalaiduoti ir džiaugtis sklindančia ramybės dvasia.

Kitas mūsų išvykos tikslas – Kauno kunigų seminarija. Čia mus nuoširdžiai pasitiko IV-o kurso klierikas Darius, kuris pravedė ekskursiją po seminariją, papasakojo seminaristų dienotvarkę. Taip pat buvome prie Kauno katedros ir pilies. Deja, nė į vieno iš šių pastatų vidų negalėjome patekti. Taigi, po trumpo pasivaikščiojimo Kauno gatvėmis patraukėme Šiluvos link.

Šiluvoje aplankėme Švenčiausios Mergelės Marijos Baziliką ir Kopyčią, kurioje meldėmės rožinio maldą. 18 val.

šventėme Eucharistiją Kelmės bažnyčioje, o apie 19:30 atvykome į Palendrius, kur mus pasitiko tikra žiema. Labai nustebome, nes negalėjome patikėti, kad pavasario viduryje gali iškristi tiek daug sniego. Galima pagalvoti, kad atėjo Kalėdos, o ne pavasaris. Tačiau nepaisant oro sąlygų kartu su broliais benediktiniais nuėjome melstis naktinę maldą vienuolyno bažnyčioje. Taip pat ryte visi kartu meldėmės rytmetinę maldą. Čia turėjome galimybę, nors ir trumpai, susipažinti su vienuoliškuoju gyvenimu, kurio tikslas – pirmiausia Dievo ieškojimas susikaupiant maldoje, vienumoje ir tyloje. Patys galėjome įsitikinti, kad šv. Benedikto vienuolynas – tai šeima ir tarnavimo Viešpačiui bei maldos mokykla.

Grįždami užsukome į netoli Šiaulių esantį Kryžių kalną, liudijantį pagarbą ir ištikimybę kryžiaus aukai, per kurią Kristus išgelbėjo visų laikų ir kartų žmones. Čia, kaip ir kiti atvykstantys ir besimeldžiantys žmonės, palikome kryžių I-ojo kurso vardu, tikėdami nesibaigiančia viltimi ir Dievo meile. 11 val. dalyvavome šv. Mišiose pranciškonų vienuolyne, esančiame netoli Kryžių kalno. Pakeliui taip pat užsukome į Šiaulių katedrą, garsųjį Pakruojo dvarą ir pro Panevėžį grįžome į Vilnių.

Ši išvyka į gražiausius Lietuvos kampelius tikrai ilgai pasiliks mūsų prisiminimuose. Aplankydami šventas vietas ir meldamiesi įvairiuose šventovėse turėjome galimybę suartėti su Dievu, patikėti Jam savo rūpesčius bei prašyti Jo stiprybės tolesniam mūsų gyvenimui.

Klierikas Povilas Slaminiš, II k.

Šiais metais su kurso broliu Mareku nusprendėme, kad vyksime į Kaišiadorių vyskupijos teritoriją. Pati kelionė buvo suplanuota kaip pažintinė, nes patys norėjome kuo daugiau pamatyti bei sužinoti. Taip pat turėjome ir keletą pramogų –

apie jas užsiminsiu vėliau.

Šių kurso dienų aš pats labai laukiau, nes jos vyko beveik mano gimtose vietose. Pirmadienio ryte mes tiesiai išlėkėme Vievio link, kur yra „Kelių muziejus“. Ten nusprendėme važiuoti dėl vieno paprasto dalyko: pamatyti tarybinės mašinas bei visą techniką, kuria tais laikais grindė kelius. Tai, ką matėme, paliko didelį įspūdį, nes gavome tai, ko norėjome. Taip pat nepamiršome aplankyti ir Vievio katalikų šventovės, kuri turi savitą žavesį bei puošnumą.

Kita mūsų stotelė - Aukštadvaris. Radę ten kartingų nuomą, išmėginome savo jėgas lenktynių trasoje. Ką gi padarysi, niekas iš mūsų taurės neparsivežė, nes laimėjo draugystė ir gera nuotaika. Visai netoli mūsų lenktynių vietos yra gražus gamtos paminklas, vadinamas „Velnio duobe“. Nusileidę į apačią, pailsėjome ir pasigrožėjome gamta. Neilgai trukus jau važiuojome toliau. Pakeliui užsukome pas Aukštadvario Kleboną, kuris nuoširdžiai mus sutiko. Susitikimas buvo tikrai įdomus. Kunigas pasidalino su mumis savo gyvenimo patirtimi bei paskatino mus toliau drąsiai žengti šios ypatingos tarnystės keliu. Iš klebonijos nuvažiuojome prie Dominikonų vienuolyno.

Iš Aukštadvario važiuojome į Stakliškes. Pakeliui sustojome prie Napoleono kepurės. Užlipę į šį piliakalnį grožėjome gamtovaizdžiu, padarėme keletą nuotraukų ir leidomės toliau

ieškoti įspūdžių. Stakliškėse ilgai neužsibuvome ir pasukome kurorto link - į Birštoną. Ten nuvykę nuėjome aplankyti šv. Antano Paduviečio šventovės, turinčios Aušros Vartų Marijos paveikslą kopiją, kur pasimeldėme ir patikėjome savo intencijas. Apžiūrėjome meno kūrinius ir išėjome pasivaikščioti po Birštoną. Išvykę iš šio kurortinio miestelio užsukome į pramogų parką, kur pasikarstėme medžiais ir fiziškai išsikrovėme. Gerai, kad buvo apsaugos priemonės, nes buvo tokių akimirkų, kad vos nenubildėjau žemėn. Nors ir buvo pavojinga, tačiau įspūdžiai ilgai dar pasiliks atmintyje. Iš pramogų parko nuvykome į Alytų ir visai neplanuotai aplankėme gražią šio miesto švento-

vių. Iš Alytaus leidomės Nemunaičio link. Būtent Nemunaityje mes šventėme Eucharistiją. Po Eucharistijos šventimo trumpam užsukome pas šios parapijos administratorių. Pabendraavę su juo, atvažiuojome į mano gimtuosius namus, kur mūsų laukė iškūrenta pirtis ir maloni kompanija.

Kitą rytą atsibūdę iškeliavome toliau ieškoti įspūdžių. Pirmas šios dienos mūsų kelionės tikslas buvo šalia esantis miestelis, kuris nuo amžių yra vadinamas Merkinė. Būtent šioje vietovėje turėjome labai įdomią ekskursiją: aplankėme „Merkinės krašto muziejų“. Sužinojome apie senuosius dzūkiškus papročius, Merkinės miestelio istoriją. Beje, dar teko aplankyti tas vietas, kur kažkada stovėjo bažnyčios. Merkinėje buvo dar dvi bažnyčios neskaitant dabartinės Švenčiausios Mergelės Marijos ėmimo į dangų šventovės. Pati bažnyčia yra viena iš senesnių šventovių Kaišiadorių vyskupijoje. Užlipus į piliakalnį prieš mūsų akis atsivėrė nuostabus kraštovaizdis, kuris žavi kiekvieną čia esantį žmogų. Pasigrožėję nuostabiu vaizdu nuo piliakalnio važiuojome į kitą Merkinėje svarbią vietą – kryžių kalnelį. Savime aišku, jis ne iš tolo neprilygsta tam, kuris yra netoli Šiaulių, bet vietiniams žmonėms tai labai svarbi vieta. Būtent tose vietose yra palaidoti Merkinės krašte kovoję partizanai. Todėl žmonės tai vietai atminti pristatė kryžių nepaisant to, jog sovietmečio laikais ši vieta ilgai buvo naudojama kaip stadionas.

Iš Merkinės vykome į Grūto parką. Vaikščiodami po sovietinių skulptūrų muziejų, galėjome pamatyti daugeliui gerai pažįstamą sovietinę ideologiją, daugelį dešimtmečių slėgusią ir žeidusią mūsų tautos dvasią. Čia puikiai yra atskleidžiamas neigiamas turinys, poveikis vertybių sistemai. Po geros istorinės pamokos automobilį pasukome Druskininkų link. Pirmiausiai sustojome prie miško muziejaus, kuris yra vadinamas „Girios aidu“. Prisižiūrėjome netikrų gyvūnų, tai yra iškamšų. Pasiklausėme istorijos, kaip didieji Lietuvos kunigaikščiai medžiodavo šiose vietovėse. Taip pat aplankėme Čiurlionio muziejų bei Druskininkų miesto muziejų. Po visko nuėjome pasimelsti Druskininkų šventovėje, o iš ten nuvykome į prieplauką, iš kurios garlaiviu plaukėme į Liškiavą. Liškiavoje mus pribloškė

nuostabaus grožio Švenčiausios Trejybės šventovė ir vienuolynas. Teko pabuvoti ir bažnyčios požemiuose, kur yra įrengtas senų liturginių reikmenų muziejus. Beje, toje vietoje yra vienuolių dominikonų palaikai. Nors Liškiavoje buvau jau keletą kartų, bet kaskart čia atrandu vis kažką naujo.

Grįžę į Druskininkus atsisveikinome su šiuo miestu ir nuvykome į Marcinkonis. Būdami ten nepraleidome galimybės aplankyti šio kaimo šventovės, kuri, deja, buvo užrakinta. Taip pat tuo metu sužinojome, kad kaime yra Dzūkijos nacionalinio parko etnografijos muziejus. Ekspozicijoje matėme namų apyvokos daiktų ir baldų, amatininkų darbų bei senųjų audinių. Čia taip pat susipažinome su dzūkų gyvenimo būdu, papročiais tradicijomis, amatais, sužinojome, kokius patiekalus gamino dzūkai kalendorinių švenčių metu. Šio muziejaus aplankymas buvo paskutinis mūsų išvykos maršruto etapas.

Klierikas Daniel Narkun, III k.

Šiais metais, planuodami kurso išvyką, mes, trečiojo kurso klierikai, Daniel ir Valentin, nusprendėme nuvykti į Lenkiją. Viena vertus, ši iniciatyva kilo spontaniškai, kita vertus - buvo Dievo iniciuota. Beliko atpažinti Dievo ženklus. Keli faktai, pagrindžiantys šią mintį: 2011 metus Lietuvos vyskupų konferencija paskelbė Gailestingumo metais. Taip pat, šių metų pradžioje nuskambėjo žinia iš Apaštališkojo Sosto, jog popiežius Jonas Paulius II gegužės 1 dieną bus paskelbtas palaimintuoju. Būtent jis labai prisidėjo prie Gailestingumo kulto sklaidos. O galiausiai sužinojome, kad Lietuvos Vyskupų konferencija balandžio 30 d. paskelbė Vilniuje vyksiantį Gailestingumo kongresą. Todėl nusprendėme, kad reikia pratęsti Gailestingumo kulto paminėjimą ir šventimą piligrimine kelione į Balstogės miestą, kuriame yra Dievo Gailestingumo Šventovė, Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacijos koplyčia ir namas, kuriame gyvena kunigas Sopočko, bendradarbiavęs su šv. Faustina skleidžiant Gailestingumo žinią.

Taiigi dabar apie mūsų kurso išvyką išsamiau. Ankstų rytą po pusryčių ir maldos pajudėjome Lenkijos link. Pirmasis

mūsų sustojimas buvo Studžieničnos Dievo Motinos Šventovė (lenk. Sanktuarium Matki Bożej Studzienicznej), kuris yra šiaurės rytų Lenkijoje. Pasak legendos šioje vietoje pagonybės laikais buvo pagonių šventovė, kurioje buvo garbinami ažuolai. XVII a. čia pradėti užrašinėti vykstantys stebuklai. 1741

m. Studžieničnės ežero saloje apsigyveno atsiskyrėlis, buvęs karininkas Vincentas Moravskis (Wincent Morawski), kuris pastatė medinę koplyčią. XIX a. ši vietovė tapo viena iš labiausiai piligrimus traukiančių vietų Augustavo vyskupijoje. Atvykstantys piligrimai čia palieka įvairių dovanų ir nusiprausia šventuoju vandeniu.

Deja, mūsų kursas nepaliko jokių dovanų, nes nebuvo planuota, tačiau šventuoju vandeniu nusiprausėme. Aplankėme Studzieničną (lenk. Studzieniczną), nes 1999 m. šioje šventovėje lankėsi popiežius Jonas Paulius II, kurio garbei vėliau pastatytas paminklas. Paminklo apačioje yra užrašas: *Buvau čia daug kartų, bet kaip popiežius – pirmą kartą ir tikriausiai paskutinį.* Mes šioje vietoje buvome ne pirmą kartą ir turbūt nepaskutinį. Kopylčioje meldėmės brevijorių ir džiaugėmės, kad galėjome susikaupti tylos apgaubtoje saloje.

Po Rytmetinės maldos nuvažiavome į Augustavo Šv. Jėzaus Širdies baziliką (lenk. Bazylika Najświętszego Serca Pana Jezusa w Augustowie). Po trumpos maldos pajudėjome į Ružanistoką (lenk. Różanystok). Aplankėme barokinio architektūros stiliaus *Mergelės Marijos apsireiškimo mažąją baziliką*, garsėjančią stebuklingu Marijos paveikslu. Tuo metu, kai buvome Bazilikos viduje vyko restauravimo darbai, todėl ilgai neužsibuvome tikrai apėjome aplink Baziliką. Norėjome papietauti šalia Bazilikos esančiame rekreacijos laukelyje, tačiau nepavyko, nes pradėjo lyti. Po pietų pajudėjome į galutinį mūsų kurso išvykos tikslą – Balstogę.

Atvykę į Balstogę apsistojojome pas seseris vienuoles - Šventosios Šeimos Misionieres. Vėliau nuvykome į Mišias Dievo Gailestingumo Šventovėje. Šioje šventovėje yra šv. ses. Faustinos relikvija ir palaimintojo kunigo Mykolo Sopočko palaikai.

Laukdami Šventųjų Mišių kartu su bendruomene meldėmės Dievo Gailestingumo vainikėlių, patikėdami Dievui visas savo intencijas. Po Mišių aplankėme Palaimintojo kunigo Mykolo Sopočko kopylčią, kurioje patalpinti jo palaikai. Šį kartą (nes

šv. Kazimiero bažnyčioje. Joje didelį išpūdį mums padarė vely-

kinės dekoracijos, kurios simbolizavo Kristaus kapą bei Agonijos vietą. Po Mišių pajudėjome Vilniaus link, bet dar užsukome pas Gailestingąjį Jėzaus seseris. Kai įvažiavome į kiemą, mus pasitiko sesuo Helena. Ji paklausė: *Iš kur pas mus užsuko svečiai?* Mes atsakėme vienbalsiai: *Iš Vilniaus.* Sesė Helena labai apsidžiaugė ir pasikvietė į vidų. Apsilankėme kopylčioje, kurioje yra šv. Faustinos relikvija bei palaimintojo kunigo Mykolo Sopočko klausykla, kurioje jis klausėsi išpažinčių. O taip pat apžiūrėjome palaimintajam skirtą muziejų, kuriame yra lova, batai, sutana, akiniai, užrašai ir dar daug kitų asmeninių šio kunigo daiktų.

anksčiau buvome ir beatifikacijos šventime kartu su visa šv. Juozapo kunigų seminarijos klierikais bei vadovybe) mums labai įstrigo kopylčioje virš paveikslu esantys žodžiai: *Tai yra kunigas pagal mano Širdį.* Ten esančioje knygoje įrašėme padėką už gautas malones Vilniaus kunigų seminarijos klierikams bei vadovybei ir prašėme tolesnės globos pašaukimo kelyje.

Kitą dieną po pusryčių dalyvavome Šv. Mišiose Balstogės

Po trumpos apžvalgos buvome pakviesti prie stalo vaišėms. Bendraudami su sesėm sužinojome, kad dvi sesės - Helena ir Rožė - turėjo paskyrimą Vilniaus Šventosios Dvasios bažnyčioje – klieriko Danieliaus parapijoje. Po trumpo pasidalinimo, kai jau ruošėmės išvykti, sesės įteikė mums palaimintojo kunigo Mykolo Sopočko knygutes *Pasitikėjau Tavo Gailestingumu.* Ir atsisveikinimui pasakė: *Būkite kunigais pagal Jėzaus Širdį.* Nuoširdžiai dėkojame Gailestingąjį Jėzaus seserų kongregacijai už jų šiltą ir mielą priėmimą.

Tačiau tai dar ne viskas, nes pakeičiui užsukome dar į Sopulingosios Mergelės Marijos Šventovę Vasilkose (Wasilków). Ši vieta yra garsi šaltinėliu, kuris laikomas šventu ir stebuklingu. Taip pat ten yra kopylčia su Sopulingosios Mergelės Marijos paveikslu, votyvinių Kryžių kalnas ir Sopulingosios septynios kopyltėlės.

Labiausiai mus nustebino Kryžių kalnas, nes Lietuvoje taip pat turime Kryžių kalną Šiauliuose. Aišku, tiek daug, kiek Lietuvos Kryžių kalne, kryžių nebuvo, bet buvo džiugu aplankyti šią vietovę.

Po trumpo pasibuvimo Vasilkose pajudėjome tiesiai į Vilnių. Nors oras nebuvo labai geras, bet viduje jautėme gilų vidinį džiaugsmą. Tokios piligriminės kelionės metu dar stipriau išgy-

Klierikas Juzef Makut, IV k.

Manau, kad tai vienas iš labiausiai laukiamų momentų seminarijos gyvenime. Kurso dienos – tai laikas, kuris ypatingu būdu prisideda prie kurso vienybės stiprinimo, jos atnaujinimo, tai galimybė užmegzti naujas pažintis, aplankyti pažįstamus kunigus, pamatyti tiek Lietuvos regionų, tiek kitų vietų kraštovaizdžius, grožėtis jais bei susipažinti su tų vietų istorija. Nors šiemet ir nenukeliavome labai toli (apsiribojome ties Aukštadvario ir jo apylinkių pažini-

mu), tačiau patirtų išpūdžių turime nemažai, tad norėtume jais trumpai su visais pasidalinti.

Pirmadienio rytą išvažiavę iš seminarijos pirmiausia nuvažiavome į Ažuolinės nuotykių parką, kuriame praleidome pusdienį laipiodami tarp medžių ištiestais lynais su kliūtimis. Būdami ten prisiminėme apaštalo Pauliaus žodžius, kuriuose jis kalba apie veržimąsi į tobulumą: „*Aš nesakau, kad jau esu šitai gavęs ar tapęs tobulas, bet vejuosi norėdamas pagauti, nes jau esu Kristaus pagautas. Vis dėlto, broliai, nemanau, kad jau būčiau tai pasiekęs. Tik viena tikra: pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuse. (...) Kad ir kiek nuėję, ženkime toliau ta pačia linkme*“ (Fil 3,12-14.16). Tas mus įkvėpė nepasiduoti gyvenime sutinkamiems sunkumams, bet į juos žvelgti kaip į mus tobulinantį dalyką.

Toliau buvome numatę plaukiojimą valtimi Aukštadvario ežere bei važinėjimą kartingais, tačiau dėl lietaus planus teko keisti. Popietę praleidome pirtyje pas Saulių žaisdami „Aliasą“, kalbėdamiesi įvairiomis temomis, žodžiu, linksmi leisdami laiką. Prie mūsų taip pat prisijungė mūsų buvęs bendrakursis Andrius, kuris papasakojo mums apie tai, kuo dabar užsiima. Visi labai

džiaugėmės galėję vėl susitikti. Vakare visi dalyvavome Mišiose ir giedojome Marijos litaniją Aukštadvario bažnyčioje. Po šventų Mišių prie vakarienės stalo susitikome su klebonu, kuris pasidalino su mumis savo gyvenimo iššalgotimis, tarė padėtinimo žodį.

Išaušus naujai dienai, ją pradėjome su malda. Vėliau greitai sutvarkę nakvynės vietą ir ilgai nedelsdami, taip pat turėdami galvoje kaip Jėzus siuntė apaštalus į pasaulį, leidomės į tolimesnę kelionę. Aplankėme Kaišiadorių vyskupijos parapijas: Semeliškes, Elektrėnus, Kruonį, Jiezną, Stakliškes.

„*Jeį įeisite į kokius nors namus, pasilikite tenai*“ (Lk 9,4). Būdami Elektrėnuose aplankėme mums visiems gerai pažįstamą kunigą Lauryną, kuris mums aprodė bažnyčią, papasakojo apie parapijos gyvenimą, pasidalino savo kunigystės patirtimi. Yra gera matyti kunigą, degantį uolumu dėl Kristaus ir Jo Bažnyčios!

Pasisėmę jėgų ir džiaugsmo iš bendrystės su kun. Laurynu, važiavome Trakų link, pas mūsų kurso ugdytoją propedeutiniais metais, kunigą Ernestą Maslianiką. Pakeliui užlipome ant Napoleono kepurės, esančios pakeliui tarp Semeliškių ir Aukštadvario ir pasigrožėjome kraštovaizdžiu. Trakų bažnyčioje kartu su kun. Ernestu šventėme Eucharistiją. Pasisotinę prie Eucharistijos stalo, mūsų bendrystę pratęsėme vakarienės metu. Vakarieniaudami prisiminėme propedeutinio metus, to meto nuotykius, aptarėme šiandienos aktualijas. Kunigas Ernestas noriai dalijosi savo kunigystės patirtimi, tuo džiaugsmu, kurį patiria iš buvimo vienybėje su Kristumi, o taip pat sunkumais, kurių nemažai yra kunigystės kelyje. Padėsininti ugdytojo žodžių ir sustiprinti jo pavyzdžio iškeliaavome į seminariją, kad su nauju užsidedimu galėtume tęsti pasiruošimą kunigystei ir vis labiau panašėtume į Kristų.

Kurso dienos – tai puikus metas ugdyti kurso vienybę, tarpusavio meilę ir supratimą. Tai metas, kuris parodo mums kokie mes esam, ko mums dar trūksta, leidžia pažinti naujus žmones, išgirsti kunigų liudijimą apie Kristaus buvimą jų gyvenime, apie tai, kaip Jis juos palaiko, kaip veda per gyvenimą. Esame patenkinti kurso dienų išpūdžiais, ir laimingi, kad esame viena, todėl kartu su psalmininku galime kartoti: *štai kaip gera ir kaip džiugu, kad broliai gyvena vienybėje* (Ps 133,1).

Klierikas Ronald Kuzmickas, V k.

Šių metų kurso dienų laukėme su nekantrumu ir kruopščiai joms ruošėmės:

supla-

navome kelionės maršrutą, apskaičiavome kelionės laiką, sudarėme išvykos dienotvarkės planą ir susirinkę reikalingus daiktus, anksti ryte iškeliavome. Kelionės metu mus lydėjo ne tik gera nuotaika, bet ir neblogas oras, už ką, žinoma, padėkojome Dievui maldoje.

Pirmuoju mūsų kelionės tikslu tapo Elektrėnų miestelio bažnyčia, kur darbuojasi visiems seminarijos klierikams gerai pažįstamas kun. Laurynas. Atvykę į kleboniją, buvome labai šiltai priimti ir susėdę prie bendro stalo, dalinomės įvairiais seminarijos gyvenimo išpūdziais, o taip pat klausinėjome jauną kunigą Lauryną apie naują parapiją, sielovadinį darbą ir kunigiškos tarnystės ypatumus. Laikas bėgo greitai ir linksmai. Nuėję į bažnyčią visi kartu dalyvavome šv. Mišiose, o po jų, suklaupę prie švč. Mergelės Marijos altoriaus, meldėmės litaniją, prašydami užtarimo ir globos kitame kurso dienų kelionės etape.

Išvažiavę iš Elektrėnų judėjome Kauno kryptimi ir pakeliui

užsukome į Lietuvos liaudies etnografinį muziejų Rumšiškėse. Nors daugeliui ši vieta buvo pakankamai gerai pažįstama, visgi nusprendėme pasigrožėti ne tik nuostabiu gamtos kraštovaizdžiu, bet ir susipažinti su įvairiais Lietuvos krašto regionų architektūros, kultūros ir buities eksponatais, kurie mums paliko nepakartojamą išpūdį. Stebint įvairius eksponatus, tarp kurių buvo ir senovinė medinė bažnyčia ir daugelis senovinių namų, buvo galima išsivaizduoti to meto liaudies gyvenimą ir atkreipti dėmesį į įvairius meninius namų papuošimus, kurie buvo naudojami įvai-

riuose etnografiniuose regionuose.

Po ilgos kelionės etnografiniame muziejuje trumpai užkandome ir leidomės į Kauną, kur linksmai praleidome laiką, skirtą ne tik miesto apžvalgai, bet ir naujos pramogos – šaudymo dažasvaizdžiais – išbandymui. Ši pramoga, iš pirmo žvilgsnio primenanti „vaikystės žaidimus“, išimtinė mums kaip žaidimas, reikalaujantis ne tik vikrumo ir taiklumo, bet ir nemažai jėgų bei strateginio mąstymo. Dėl viso šito, baigę žaidimą, jautėmės kaip po geros fizinės treniruotės kariuomenėje ir ilgą laiką dalinomės patirtais išpūdziais.

Išvykę iš Kauno leidomės Jiezno link, kur mūsų laukė nakvynės vieta ir vakarienė. Kelionės metu skyrėme nemažai laiko maldai, poilsiui, o vėliau, atvykę į nakvynės vietą, draugiškai paruošėme labai skanią vakarienę, kurios metu dalinomės dienos ir mokslo metų seminarijoje išpildžiais. Toks pasibuvimas kartu dar kartą priminė, kad tikėjimo vienybė ir bendrystė kurse yra ne tik stipri atrama pašaukimo kelyje, bet ir ypatinga Dievo dovana, kuri pripildo džiaugsmo, ramybės ir tvirtumo dvasios. Dėl šios priežasties kurso dienos visada yra įsimintinas įvykis, kurį klierikai prisimena su šypsena ir džiaugsmu.

Antrąją kurso išvykos dieną aplankėme Birštono miestelio bažnyčią ir sakralinį muziejų. Birštono šv. Antano Paduviečio bažnyčia yra įsikūrusi Nemuno dešiniajame krante. Manoma, kad čia bažnyčia buvo jau nuo XVI a., vėliau sudeginta, atstatyta ir galiausiai 1900–1909 m., vadovaujant klebonui Jonui Karveliui, pastatyta tokia, kokią matome iki šiol.

Aplankę bažnyčią, nuėjome į Birštono sakralinį muziejų, kuris prieš dešimtmetį buvo įkurtas buvusios klebonijos patalpo-

liudijo šio Ganytojo sielovadinį rūpestį kiekvienu žmogumi.

Atsisveikinę su iškalbinga muziejaus vedėja ir padėkoję už ekskursiją, nuėjome į parapijos kleboniją, kur mūsų jau laukė pietūs ir svetinga šeimininkė, kurios geranoriškumas ir svetingumas atsispindėjo ne tik bendravime, bet ir vaišių stalo patiekaluose. Linksmai bendraudami, pasikalbėjome apie parapiją, gyventojus ir, žinoma, apie poilsį Birštono kurorte.

Pasistiprinę pietumis, nuskubėjome į Vilnių, kur vakare

se. Muziejuje mus pasitiko vedėja, kuri išsamiai papasakojo muziejaus atsiradimo istoriją ir pristatė žymiausias muziejaus eksponatus, tarp kurių yra išymi kardinolo Vincento Sladkevičiaus ir Dievo tarno arkivyskupo Teofiliaus Matulionio memorialinė ekspozicija bei daugelis reikšmingų Lietuvos Bažnyčios istorijos dokumentų. Muziejaus vedėja pabrėžė, kad kuriant Dievo tarno Matulionio ekspoziciją, buvo siekiama atskleisti šio nuostabaus dvasininko asmenybės grožį ir stiprybės priežastį. Turėjome galimybę pamatyti nemažai senovinių nuotraukų, kurios ypatingai

kunigo pašaukimo kelyje, nes kurso dienos – tai tik viena iš galimybių stiprinti bendrystę kursuose bei skatinanti ir toliau sėkmingai palaikyti ryšius, organizuoti susitikimus, kartu melstis ir išgyventi abipusį palaikymą kunigiškoje tarnystėje. Būtent tokios bendrystės ir abipusio palaikymo dvasios linkime visiems kursams, kurie kitais metais planuos, organizuos ir išgyvens kurso dienų išvykos džiaugsmą!

Pasistiprinę pietumis, nuskubėjome į Vilnių, kur vakare dalyvavome Mišiose šv. Pilypo ir Jokūbo bažnyčioje. Vėliau visi kartu valgėme vakarienę, kuri tapo puikia proga dar kartą pasidalinti dienos išpildžiais ir aptarti kurso dienų išvyką, kuri mums tikriausiai buvo paskutinė seminarijoje, bet ne paskutinė